

θέσεις μάχης

...σε καιρούς
πολέμου
και κοινωνικής
ειρήνης

Για τις εξεγέρσεις
του σήμερα και του αύριο,
για την Αναρχία !

in omni
par **A** tus

αναρχική/αντιεξουσιαστική συλλογικότητα
στο κέντρο της Αθήνας

Οκτώβρης 2017

Από το τι συμβαίνει στη «γειτονιά» μας...

Την τελευταία δεκαετία, το ξεδίπλωμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης σε όλο της το εύρος, επιτάχυνε σημαντικές γεωπολιτικές εξελίξεις. Παραδοσιακές συμμαχίες διαλύονται, νέες δημιουργούνται, ανερχόμενες δυνάμεις βγαίνουν μπροστά, όλοι προσπαθούν να πάρουν μια “καλή” θέση στο τραπέζι. Οι ανακατατάξεις αυτές –όπως είναι γνωστό– έχουν ως αποτέλεσμα πολεμικές συρράξεις (είτε απευθείας είτε ως proxy wars) σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη. Η αγωνία του Καπιταλισμού για τη δημιουργία νέων περιφράξεων, για την κατάκτηση νέων αγορών και για την απαγκίστρωση λιμναζόντων κεφαλαίων είναι αυτονόητη, μιας και πρόκειται για διαδικασίες απαραίτητες για το λάδωμα της Μηχανής. Μια ζοφερή πραγματικότητα για τα εκατομμύρια ανθρώπων που τη βιώνουν.

Το ξαναμοίρασμα του πλανήτη δεν αφήνει αδιάφορο το ελληνικό κράτος και την αστική του τάξη. Στην Ελλάδα τηρήθηκαν όσες υποσχέσεις αφορούσαν μονάχα το Κεφάλαιο, τα συμφέροντα και τους σχεδιασμούς του. Έτσι, εκτός από τη διαρκή στήριξη των επιδιώξεων του Κεφαλαίου στο εσωτερικό –μέσω κυρίως της συνέχισης της υποτίμησης των από τα κάτω– λαμβάνουν χώρα στο εξωτερικό προσπάθειες ανέλιξης μέσω της επιχειρουμένης αναβάθμισης του ελληνικού οικοπέδου. Η σταδιακή μετατροπή ολόκληρης της επικράτειας σε μια Ειδική Οικονομική Ζώνη –έναν παράδεισο για τα συμφέροντα του Κεφαλαίου– και η αλλαγή των συσχετισμών στην νοτιοανατολική Μεσόγειο, αποδεικνύονται μια χρυσή ευκαιρία όχι απλώς για διάσωση, αλλά και για μεγάλη προώθηση της ελληνικής αστικής τάξης. Η οποία, από τη μία μετατρέπεται σε ένα πάμφθονο εργασιακό πεδίο –έρμαιο στις ορέξεις του κάθε αφεντικού, μικρού/μεγάλου, ντόπιου/ξένου– και από την άλλη εξελίσσεται σε διαμετακομιστικό κόμβο μέσω της δημιουργίας των νέων αγωγών μεταφοράς πετρελαίου και φυσικού αερίου και την περαιτέρω αναβάθμιση οδικών αξόνων, σιδηροδρομικών γραμμών και λιμενικών εγκαταστάσεων για τη μεταφορά πάσης φύσεως εμπορευμάτων.

Και οι «Μεγάλες Ιδέες» χρειάζονται και τις ανάλογες «σχέσεις». Η απροκάλυπτη συμμαχία με τη χούντα της Αιγύπτου, το κράτος σφαγέα του Ισραήλ και τους «αδερφούς» κυπρίους, αποδεικνύει την ακόρεστη δίψα του ελληνικού Κεφαλαίου για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αποκομιδή των γεωπροσόδων που μπορεί να αποφέρει η εκμετάλλευση της θέσης της Ελλάδας στην περιοχή. Προφανώς, αυτή είναι μια διαδικασία που θα εξελίσσεται με κάθε κόστος, ιδίως αν αναλογιστεί κανείς το έκρυθμο της κατάσταση στην νοτιοανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Η ιστορία

έχει δείξει πως το ελληνικό κράτος αναβαθμιζόταν πάντα εν καιρώ πολέμου και εν μέσω γεωπολιτικών ανακατατάξεων. Οι φιλοδοξίες του ελληνικού κράτους (όπως και κάθε κράτους) για την εξυπηρέτηση της αστικής του τάξης είναι τεράστιες, απλώς –όπως συνέβαινε πάντα– περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να ξεδιπλωθούν. Η οποία κατάλληλη στιγμή, για τα think tank του –που σχεδιάζουν και συμβουλεύουν– φαίνεται πως έχει έρθει. Η «πρώτη φορά αριστερά» αποδεικνύει πως το κράτος έχει συνολικά συνέχεια, υπηρετώντας πανάξια αυτές τις χαρασσόμενες πολιτικές, συνεχίζοντας τις διαχρονικές ιμπεριαλιστικές του βλέψεις ανεξαρτήτως πολιτικό-κομματικής απόχρωσης. Η «ελλάδα των δυο ηπείρων και των πέντε θαλασσών», έδωσε τη θέση της κατά τα '90ς στην «ελλάδα-Αμερική των βαλκάνιων» και αυτή με τη σειρά της στην «ελλάδα-νταβατζή» της λεκάνης της νοτιοανατολικής Μεσογείου, που χαράζει ΑΟΖ κατά το δοκούν μαζί με τους συμμάχους της καθώς και με τις ευλογίες του NATO και της ΕΕ. Ο σύριζα λοιπόν, δεν ηρμιδοτήθηκε μόνο με ρόλο διάσωσης από τα αφεντικά της χώρας, αλλά και με το ρόλο της αναβάθμισης και επέκτασης του ελληνικού οικοπέδου σε αυτήν την τόσο γεμάτη από «|ευκαιρίες» χρονική περίοδο. Ο ικανός ιμπεριαλιστής άλλωστε, οφείλει να μυρίζεται όπως ο καρκαρίας το αίμα και να δρα αναλόγως.

Οι γεωπολιτικοί σχεδιασμοί και οι πολεμικές επιχειρήσεις έχουν τεράστια οφέλη και κέρδη για κάποιους, μα τεράστιες «ζημιές» για πολλούς περισσότερους. Αυτοί είναι τα εκατομμύρια νεκρών και τραυματιών, είναι οι άστεγοι και οι εκτοπισμένοι, και τόσοι άλλοι που παίρνουν το δρόμο της προσφυγιάς ερχόμενοι στα «ασφαλή» μετόπισθεν του 1ου Κόσμου, αυτά που στην πραγματικότητα αποτελούν το δεύτερο μέτωπο του πολέμου που έχει εξαπολυθεί πάνω στα κορμιά εκατομμυρίων προλετάρων σε όλη τη γη. Είναι αυτοί που περνούν μέσα από συρματοπλέγματα και φράχτες, όσοι διασχίζουν ναρκοπέδια και απέραντες θάλασσες για να βιώσουν εντέλει τη «ζεστή» φιλοξενία της Δύσης. Η διαχρονική συνταγή του Πολέμου, αυτό είναι το μέλλον που επιφυλάσσει ο Καπιταλισμός και στους κατακτηθέντες της εποχής μας. Μια απόδειξη πως ο Πόλεμος και η θανατοπολιτική, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η υγεία της Μηχανής.

... στο τι συμβαίνει εδώ

Εδώ η κρίση μπορεί να μην έφερε τον πόλεμο (ακόμα), αλλά ένα από τα βασικά του παράγωγα -τη μαζική μετανάστευση- μιας και ο ελλαδικός χώρος είναι βασική πύλη εισόδου της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Εδώ ο πόλεμος είναι προς το παρόν οικονομικός: τεράστιες μειώσεις μισθών και συντάξεων, παντός τύπου κατασχέσεις και ιδιωτικοποιήσεις, συνεχείς φοροεπιδρομές, τεράστιες αυξήσεις των τιμών στα βασικά είδη και υπηρεσίες, διάλυση κοινωνικών δομών. Το αποτέλεσμα είναι η ακραία φτώχεια και εξαθλίωση, η απογοήτευση και η παραίτηση στο μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού, η φυγή -για όσους έχουν τη δυνατότητα- στο εξωτερικό. Σε αυτά τα επτά χρόνια της οικονομικής κρίσης, πολλά άλλαξαν και στο πολιτικό πεδίο. Το μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού προσωπικού πέρασε στην Ιστορία όπως και ο προστατευτισμός του κράτους πρόνοιας. Η εξαέρωση των παλιών κομματικών μηχανισμών και το τέλος των ισχυρών μονοκομματικών κυβερνήσεων, έφεραν στο προσκήνιο μετά από δεκαετίες το μοντέλο των κυβερνητικών συνασπισμών, ενώ βγήκαν από το συρτάρι και οι «λύσεις» των νέων και πλασαριζόμενων ως «άφθαρτων» κομμάτων καθώς και διαφόρων τεχνοκρατικών στελεχών από το χώρο της οικονομίας και της δικαιοσύνης. Παρ' όλα αυτά ούτε οι συνεργασίες, ούτε τα νέα κόμματα από μόνα τους αποδείχθηκαν αρκετά για το καταρρέων και βυθιζόμενο στην αναξιοπιστία πολιτικό σύστημα.

Το Κεφάλαιο βρέθηκε αναγκασμένο να αναζητήσει μια λύση μεγαλύτερης διάρκειας από τις προηγούμενες και να σβήσει τις αντιδράσεις ώστε να επανέλθει η απαραίτητη «κοινωνική ειρήνη» που διαταράχθηκε κατά τη διάρκεια των ταραχών της πρώτης Ζετίας της μνημονιακής περιόδου. Κάπως έτσι και μετά το δόγμα «Νόμος και Τάξη» του Σαμαρά με τις συνέργειες από το φασιστικό -και διαχρονικά χρήσιμο- δεκανίκι της χρυσής αυγής, σωσίβιο και από μηχανής θεός για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του, εμφανίστηκε η σοσιαλδημοκρατία του σύριζα.

Η αποδοχή του σύριζα εντός του πολιτικού πεδίου από μεγάλο μέρος της ελληνικής (και όχι μόνο) αστικής τάξης, έγινε λόγω του σχετικά «άφθαρτου» προφίλ του, ως μια λύση που «αξίζει να την δοκιμάσουμε, αφού τους άλλους τους είδαμε τόσα χρόνια» και κυρίως για την εκτιμώμενη ικανότητά του να καταλαγιάσει τις κοινωνικές αντιδράσεις λόγω του κknow how της αριστερής καταγωγής του. Να διαχειριστεί τις όποιες ελπίδες απέμεναν για «ένα κάποιο καλύτερο μέλλον που δεν μπορεί να ήταν χειρότερο από τα πριν». Ακόμη μια χρήσιμη εξυπηρέτηση της ελληνικής αριστεράς (ακολουθώντας την ιστορική παράδοση των ηγεσιών της), όχι πια ως ένα απλό δεκανίκι αριστερής κοπής, αλλά ως το βασικό στήριγμα του συστήματος.

Η επιλογή αυτή αποδείχτηκε σωστή. Το παλιό σύνθημα της ροζ αριστεράς «βρεθήκαμε στους δρόμους, να τα πούμε και στις κάλπες» έπιασε τόπο και έγινε μια αβάστακτη πραγματικότητα για τους ταξικούς συσχετισμούς. Η αφομοίωση και η ενσωμάτωση παρέα με τις μικροϋποσχέσεις επέφεραν μια εκκωφαντική κινηματική (εντός και του α/α χώρου) απραξία όσο και την απαραίτητη και πολυπόθητη -από το Κεφάλαιο- «κοινωνική ειρήνη». Όταν υποχωρείς και δεν πιστεύεις στις δικές σου δυνάμεις για να αγωνιστείς, καταλήγεις -όπως και μεγάλα κοινωνικά κομμάτια που βρέθηκαν στο δρόμο και αγωνίστηκαν την περίοδο '10/'12- στην παράδοση στους εμπόρους ελπίδας του σύριζα. Μαζί με τους ακροδεξιούς των ανελ, πέρασαν μέτρα που οι μέχρι τότε κοινωνικές αντιστάσεις είχαν μπλοκάρει και τα οποία σέρνονταν από τις προηγούμενες κυβερνήσεις, ενώ νομοθέτησαν ακόμα δύο μνημόνια με πολύ πιο σκληρά μέτρα. Το άπλωμα μιας σιγής νεκροταφείου εντός του κοινωνικού πεδίου, σε σύγκριση με τα προηγούμενα χρόνια, είναι το αποτέλεσμα των χειρισμών τους.

Στο χέρι μας είναι όμως να ηρσασθίσουμε να αηλλάξουμε την κατάσταση.

είναι απαραίτητη η συλλογικοποίηση και η ενίσχυση των αντιστάσεών μας

Αναλογιζόμενοι λοιπόν τα παραπάνω, πρέπει να μιλήσουμε για σύνθεση, πρέπει να μιλήσουμε για δομές, διερωτώμενοι συλλογικά αλλά και ατομικά τί θέλουμε και πώς το θέλουμε. Θεωρούμε πως οι αφορμαλιστικές λογικές και προσεγγίσεις -υπό την έννοια της ευκαιρικότητας- ακροβατούν σε ένα υπερβολικά συρρικνωμένο πεδίο κινηματικής δράσης, ιδίως στις μέρες μας. Παράλληλα, τα εργαλεία τους είναι πολύ συγκεκριμένα, με αποτέλεσμα η κοινωνική τους παρέμβαση να αγγίζει όλο και λιγότερους. Εάν προσθέσουμε σε αυτά και το φάντασμα της συστημικής αφομοίωσης που πλανάται απειλητικά πάνω από το κίνημα, τότε βλέπουμε ότι διαμορφώνεται μια γενικότερη κατάσταση πολιτικής αβεβαιότητας και αδυναμίας. Καιρός είναι λοιπόν, να επενδύσουμε περισσότερο πολιτικά και να κινηθούμε έμπρακτα πάνω στους άξονες της αυτοοργάνωσης, της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης.

Για εμάς, η επιλογή της συλλογικοποίησης αποτελεί μία από τις πιο σημαντικές -αν όχι τη σημαντικότερη- διαδικασίες για την οικοδόμηση ενός ριζοσπαστικού και ανατρεπτικού κινήματος. Συλλογικοποίηση, όχι υπό το πρίσμα μιας στείρας ομοιομορφίας, αλλά συνυφασμένη με τα χαρακτηριστικά που εμείς ως αναρχικοί/αντιεξουσιαστές προωθούμε. Αντιλαμβανόμενοι ότι δεν υφίσταται πάντα απόλυτη συμμετρία μέσα στην οποιαδήποτε συλλογικότητα, οφείλουμε να χρησιμοποιούμε αυτές τις αντιθέσεις και την πολυμορφία απόψεων με δημιουργικούς όρους -όσο αυτό είναι εφικτό- αντί να αποτελούν τροχοπέδη στην πολιτική μας δράση και τα αγωνιστικά μας προτάγματα. Η κοινωνική, πολιτική και οικονομική συγκυρία άλλωστε, δε θα επέτρεπε κάτι διαφορετικό.

Θεωρούμε πολύ σημαντικούς τους οριζόντιους συντονισμούς πολιτικών ομάδων και συλλογικοτήτων, την διάχυση ριζοσπαστικού -και διαρκώς εξελισσόμενου- πολιτικού λόγου συνοδευόμενου με τις αντίστοιχες δράσεις και κινήσεις. Φυσικά, τίποτα δεν οικοδομήθηκε σε μια νύχτα, ούτε προήλθε από μια θεαματική πρωτοπορία ως «μάννα εξ ουρανού». Πιστεύουμε

ότι δεν έχει τίποτα να προσφέρει η ενασχόληση με ζητήματα κεντρικής πολιτικής φύσης (και όχι μόνο), όταν αυτή προορίζεται (έστω και ακούσια) για μαζική τηλεοπτική κατανάλωση, επικεντρωμένη στο κυνήγι της «δημοσιότητας». Τέτοιου είδους λογικές καταλήγουν να γίνονται έρμαιο των εκάστοτε πολιτικών και αντιπολιτευτικών σκοπιμοτήτων, είτε αφορούν σε λαϊκίστικες ενέργειες που αποβλέπουν στην κοινωνική «συμπάθεια» και «επιβράβευση», είτε αφορούν στη σύγκρουση που ανάγεται σε αυτοσκοπό, δίχως νόημα και περιεχόμενο.

Ενάντια στη «μικροφυσική της εξουσίας», την αφομοίωση και την ενσωμάτωση που αυτή επιχειρεί, οφείλουμε να οικοδομήσουμε -με το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης- κοινότητες αγώνα σε κάθε κοινωνικό πεδίο. Με κριτική σκέψη, σοβαρότητα, οξυδέρκεια, φαντασία δημιουργούμε τη βάση του κόσμου που οραματιζόμαστε.

Βάσει των παραπάνω, κινούμαστε σε κατεύθυνση:

Αναρχική, γιατί συντασσόμαστε με τις ιδέες, τις αξίες, τις μορφές δράσης, τους πολιτικούς σκοπούς και τα προτάγματα με τα οποία μπόλιασε ο αναρχισμός -στις διάφορες μορφές του- τα μαχητικά και επαναστατικά κινήματα διαχρονικά σε παγκόσμιο επίπεδο. Το πρόταγμα της καταστροφής Κεφαλαίου και Κράτους. Το πρόταγμα της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης. Το πρόταγμα της Επανάστασης, για την ανοικοδόμηση μιας κοινωνίας ισότητας και ελευθερίας, χωρίς δικτατορίες και άλλα «μεταβατικά στάδια». Ειδικότερα στον ελλαδικό χώρο, από τα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αιώνα, η ιστορική παράδοση και η συνεισφορά των αναρχικών στα κοινωνικά και ταξικά κινήματα υπήρξε πολύ σημαντική. Ως πολιτικός και κοινωνικός χώρος διαμορφώνει σε μεγάλο βαθμό την ταυτότητά του τα μεταπολιτευτικά χρόνια και μεγεθύνεται τις τελευταίες 3-4 δεκαετίες, αποτελώντας ίσως τον μοναδικό και αδιάκοπο «εσωτερικό εχθρό», ακόμη και σε καιρούς ευημερίας και άνθισης του «κράτους πρόνοιας» και σε αντίθεση με το μεγαλύτερο κομμάτι της αριστεράς, η οποία συμβιβάστηκε και έγινε μέρος του συστήματος.

Αντιεξουσιαστική, γιατί αντιμαχόμαστε κάθε μορφή εξουσίας, μικρή ή μεγάλη, ρητή ή υπόρητη. Στην καπιταλιστική εποχή η εξουσία ως ιδεολογία, μηχανισμοί, θεσμοί, σχέσεις και ρόλοι, διατρέχουν το κοινωνικό πεδίο και την καθημερινότητα κάθετα και οριζόντια. Ένα πλέγμα εξαναγκασμών, προσταγών, διαχωρισμών (με βάση την τάξη, τη φυλή και το φύλο), συμβάσεων, φόβων και συνθηθειών που στοχεύουν τόσο στην αφομοίωση και την αναπαραγωγή τους μέσα στις συνειδήσεις όσο και στη φυσική επιβολή, όποτε αυτό κρίνεται απαραίτητο. Ένα καθεστώδες διαρκούς, γενικευμένου πολέμου και διάχυτης βίας που ωστόσο, διατηρεί την ικανότητα να ελίσσεται, να προσαρμόζεται, να ενσωματώνει και εν τέλει, να αποκρύπτει πεδία σύγκρουσης. Υπό αυτή τη συνθήκη, κάθε αντιεξουσιαστικό εγχείρημα οφείλει να βρίσκεται σε διαρκή κίνηση, να αναγνωρίζει και να ερμηνεύει την πραγματικότητα, να εξελίσσει και να βελτιώνει συνεχώς τα αναλυτικά εργαλεία και τις δράσεις του. Ο αγώνας και τα μέσα του δε μπορεί παρά να συμβαδίζουν διαλεκτικά με τους σκοπούς, αντικατοπτρίζοντας τον κόσμο και την κοινωνία για την οποία αγωνιζόμαστε. Βάσει του αξιακού μας κώδικα, αυτή η θέση καθορίζει συλλογικά τη δραστηριοποίηση και συμμετοχή μας (ή μη) σε αγώνες και κοινωνικά μέτωπα, με το όπλο της κριτικής (και αυτοκριτικής) πάντοτε ανά χείρας. Συμμετέχουμε στο σημερινό αναρχικό χώρο όχι a priori αλλά επειδή βρίσκουμε ριζοσπαστικά στοιχεία σε αυτόν, απορρίπτοντας ταυτόχρονα οτιδήποτε «μυρίζει» στασιμότητα ή ιδεολογικοποίηση.

Πράττουμε προς την κατεύθυνση ενός Κινήματος οριζόντιου, πολύμορφου και πολυτασικού. Ενός μωσαϊκού συλλογικοτήτων, καταλήψεων, στεκιών, σωματείων βάσης, εργατικών ομάδων, συνελύσεων γειτονιάς, εκδόσεων, ατόμων και μαχητικών σχηματισμών άμυνας και επίθεσης, που θα λειτουργούν και θα δρουν τόσο αυτόνομα όσο και συντονισμένα για την όξυνση των κοινωνικών και ταξικών μετώπων. Ενός κινήματος που οφείλει να πυροδοτήσει την επαναστατική προοπτική της εποχής μας, μακριά από εναλλακτικούς πειραματισμούς ή περιορισμένο εντός ακίνδυνων «νησίδων ελευθερίας». Με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, την ελευθερία των κινήσεων,

τις μεθοδολογίες, τις στοχοθεσίες που προκρίνει το κάθε σχήμα και όχι υπό τη μορφή του «χωνευτηρίου» ενός τυπικού ή άτυπου κόμματος ή μιας Κεντρικής Οργάνωσης ανεξαρτήτου απόχρωσης. Ενός κινήματος που δε θα γίνεται ουρά ούτε θα «σέρνεται» πίσω από τις φιέστες και τα επετειακά πανηγυράκια της ειρηνόφιλης Αριστεράς. Ενός κινήματος πολλών κινήματων, όπου «γραμμές», ηγεμονίες και πολιτικαντισμοί δε θα έχουν καμία θέση. Αντιθέτως, θα αμφισβητεί και θα πολεμά διαρκώς «πρωτοπορίες», καιροσκοπισμούς, ρόλους και ιεραρχίες στους κόλπους του.

Αδιαμεσολάβητη και αντιθεσμική, γιατί η εχθρότητα και η ρήξη με κάθε είδους κόμματα, φορείς, παράγοντες, αυθεντίες και μ.μ.ε. είναι αδιαπραγμάτευτη. Είναι ίσως περιττό να μιλήσουμε παραπάνω για τα συμφέροντα που εξυπηρετούν τα μ.μ.ε. και τη δύναμή τους στη διαμόρφωση και την κατεύθυνση της «κοινής γνώμης», σε μια κοινωνία βομβαρδισμένη με πληροφορίες, διαφημίσεις και εμπορεύματα. Όσον αφορά την προσπάθεια χρήσης τους για κινηματικούς σκοπούς, η ουσία των μ.μ.ε. καθεστωτικών ή «ανεξάρτητων», βασίζεται στη διαμεσολάβηση της πληροφορίας, στο φιλτράρισμα ή τη διαστρέβλωση του πολιτικού της περιεχομένου και τελικά την απονοματοδότησή της. Εμείς επιλέγουμε και προτάσσουμε την οριζόντια, αδιαμεσολάβητη και άμεση πληροφόρηση από τα δρώντα υποκείμενα του αγώνα, που θα ευνοεί την ενεργό συμμετοχή και την αλληλεπίδραση. Ένα κίνημα ανταγωνιστικό προς το υπάρχον οφείλει να στηρίζεται στις δικές του πραγματικές δυνάμεις, να στηρίζει τα δικά του μέσα διακίνησης λόγου και πράξεων, να δημιουργεί νέα και να εφευρίσκει συνεχώς τρόπους απεύθυνσης και επικοινωνίας. Σε αυτό τον αγώνα, όλα τα τεχνολογικά μέσα είναι θεμιτά, στη βάση που εξυπηρετούν και συνοδεύονται από το αντίστοιχο πολιτικό περιεχόμενο, την εμπάθυνση και τη σύνδεση με τους κοινωνικούς αγώνες και τα υποκείμενά τους.

Οι αιχμές του Αγώνα είναι πολλές...

... κάποιες εκ των οποίων θεωρούμε πως βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της αντιπαράθεσης, όπως αυτές που αναφέρονται παρακάτω. Φυσικά, ζητήματα όπως διεθνείς πολιτικές εξελίξεις και κινήματα, εκμετάλλευση και καταστροφή της φύσης, πατριαρχία και μορφές ενδοκοινωνικής βίας τα αντιλαμβανόμαστε ως εξίσου σημαντικά.

Εργασία - Βασικές ανάγκες

Εάν θέλαμε να προσδιορίσουμε αφετηριακά το πεδίο στο οποίο ο καπιταλισμός λαμβάνει «σάρκα και οστά», δεν γίνεται να μην μιλήσουμε για την εκμετάλλευση της μισθωτής (και όχι μόνο) εργασίας από την μία και την υπερσυσσώρευση κέρδους από την άλλη.

Η απόσπαση υπεραξίας που αντλεί η αστική τάξη από τα κατώτερα εργασιακά στρώματα αλλά και από άλλες κοινωνικές ομάδες (άνεργοι, πράττοντες την οικιακή εργασία, φοιτητές, μαθητές και γενικότερα όσους-ες το Κεφάλαιο δεν αναγνωρίζει σαν «εμφανείς παραγωγικές δυνάμεις») υπόσχεται την, όσο το δυνατόν, ομαλή αναπαραγωγή και εξέλιξη του παρόντος οικονομικού συστήματος. Φυσικά, αυτό θα ήταν ανέφικτο χωρίς τη βασική πολιτική δικλίδα ασφάλειας και θεματοφύλακα των συμφερόντων της: το Κράτος. Τις τελευταίες δεκαετίες όπου το «κράτος πρόνοιας» έχει φορέσει το νεοφιλελεύθερο κοστούμι του, παρατηρούνται έντονες μεταλλάξεις στους όρους εργασίας, με σκοπό την περαιτέρω συμπίεση των παραδοσιακά εκμεταλλευόμενων κομματιών της κοινωνίας. Η βιομηχανική παραγωγή έχοντας μετακομίσει στην «περιφέρεια» του πρώτου κόσμου προς αναζήτηση φτηνότερων εργατικών χεριών και πρώτων υλών, παρέδωσε τη σκυτάλη στο κότεργο του τριτογενή τομέα.

Ειδικότερα στην Ελλάδα με το ξέσπασμα της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, συντελείται μια γενικευμένη επίθεση στον κόσμο της εργασίας και όχι μόνο. Η μαύρη και απλήρωτη -με ελαστικά

και εξαντλητικά ωράρια- σε καθεστώς επισφάλειας και με τον κατώτατο μισθό σε διαρκή πτώση ή ακόμα χειρότερα με πληρωμή σε κουπόνια, η προώθηση του εθελοντισμού, η κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας όπως και η προσπάθεια παγίωσης νυχτερινής εργασίας στον χώρο του εμπορίου, καθώς και οι διαχρονικές εργοδοτικές απειλές, αποτελούν την καθημερινότητα ενός σύγχρονου σκλάβου. Όποιος αρνείται αυτή τη συνθήκη ξέρει πως τον περιμένει μια θέση στην τεράστια «στρατιά» των ανέργων, βιώνοντας παράλληλα την εντεινόμενη επίθεση στο σύνολο των καθημερινών μας αναγκών (στέγαση, ηλεκτρισμός, υδροδότηση, τηλεπικοινωνίες, συγκοινωνίες), η οποία συντελεί στην περαιτέρω υποβάθμιση της ζωής μας. Η αστική τάξη σε συνεργασία με το κράτος και τους θεσμούς του, έχει αναίρεσει κατακτήσεις αιώνων με τη μετακύλιση των ευθυνών στο σύνολο των εκμεταλλευομένων. Προβάλλοντας ως ικανή και αναγκαία συνθήκη αυτή που οι εργαζόμενοι οφείλουν να δώσουν «χέρι βοήθειας» στο «υπό κρίση» ντόπιο και διεθνές Κεφάλαιο. Βέβαια στη συνεχή αυτή υποτίμηση, ευθύνη έχει και μεγάλο μέρος των εργαζομένων που -διαχρονικά- εναπόθετε τις ελπίδες στις πελατειακές σχέσεις με τις εκάστοτε κυβερνήσεις ή με τις ηγεσίες ξεπουλημένων εργατικών συνδικάτων, καταλήγοντας έτσι στην ιδιώτευση και στην παραίτηση από κάθε συλλογική διεκδίκηση. Γεγονός στο οποίο πάντα συνέβαλλαν και οι λογικές «ανέλιξης» και «καριερισμού» που προωθούνταν από τα πάνω, παγιώνοντας τον ανταγωνισμό, την ρουφιανιά και την εξατομίκευση στις σχέσεις μεταξύ των εργαζομένων.

Στην ραγδαία επιδεινωμένη αυτή συνθήκη, είναι αναγκαίο να δημιουργούμε δομές και εστίες αντίστασης σε κάθε εργασιακό χώρο. Συμμετέχουμε έμπρακτα και αλληλέγγυα στους αδιαμεσολάβητους εργατικούς αγώνες από τα κάτω, σφυρηλατούμε δεσμούς συλλογικής κουλτούρας και πνεύμα αντίστασης μεταξύ των εργαζομένων, θέτοντας τους δικούς μας όρους, ως προς την μετατροπή των διεκπαιρευτικών απεργιών και διαδηλώσεων σε διαρκών και συγκρουσιακών αντίστοιχα. Προβάλλοντας τις μικρές και μεγάλες καθημερινές αρνήσεις μας απέναντι στα αφεντικά και τα τσιράκια τους, σαμποτάροντας όπου είναι αυτό εφικτό την εργασιακή παραγωγή. Μέχρι την ολική καταστροφή της εργασίας και της παραγωγής σε αυτή της τη μορφή, την κατάργηση των τάξεων και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Saboteur

Αντιφασισμός - Μεταναστευτικό

Οι σύγχρονοι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι των ανεπτυγμένων χωρών στα εδάφη του τρίτου κόσμου, έχουν αυξήσει κατακόρυφα τις μεταναστευτικές ροές προς το εσωτερικό τους. Η Ελλάδα, λόγω της θέσης της, αποτελεί για τους «τυχερούς» πέρασμα, ενώ για τους υπόλοιπους επ' άοριστο στάση σε κάποιο «φιλόξενο» επιδοτούμενο κοντέινερ, αφού η Ευρώπη δέχεται πλέον με το σταγονόμετρο τα φθηνά εργατικά τους χέρια. Είναι μια πραγματικότητα της οποίας τις γενεσιουργούς αιτίες αλλά και τα αποτελέσματα, διαστρεβλωμένες κατά πώς τους εξυπηρετεί, χρησιμοποιούν οι ντόπιοι φασίστες/νεοναζί για να χύσουν το μισαλλόδοξο δηλητήριο τους. Πίσω από το ιδεολογικοποιημένο, «ριζοσπαστικό», «αντικαπιταλιστικό» προσωπείο τους, κρύβονται οι -διαχρονικά πιστοί- υπηρέτες Κράτους κ Κεφαλαίου. Είτε μιλάμε για την γραβατωμένη mainstream κοινοβουλευτική εκδοχή των απογόνων των ταγματασφαλιτών, είτε για τις δήθεν αποσχισμένες αυτόνομες ακτιβιστικές ομάδες, είτε για νοικοκυρέικες «επιτροπές κατοίκων», στην ουσία πρόκειται πάντα για τους «μπράβους» του συστήματος και ως εκ τούτου, δομικό στοιχείο του καπιταλισμού. Πρόκειται δηλαδή γι' αυτούς που κάνουν την βρώμικη δουλειά για τα «καθώς πρέπει αφεντικά», αυτούς που επιτίθενται σε πρόσφυγες και μετανάστες, στα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνίας, σε καθέναν διαφορετικό. Αποσκοπούν έτσι, στον αποπροσανατολισμό, την απομάκρυνση και την αποξένωση από τις πραγματικές αιτίες της συνεχούς υποτίμησης της ζωής μας, άρα από το ίδιο ταξικό πεδίο σύγκρουσης. Τα αφεντικά πληρώνουν, τα media προωθούν και διαφημίζουν, το πολιτικό προσωπικό της αστικής δημοκρατίας συναινεί και η κοινωνία με την ψήφο μα κυρίως με την ανοχή της, θρέφουν τον φασισμό. Ειδικά εν καιρώ κρίσης η εκμετάλλευση θεριεύει και ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο πατριωτισμός (δεξιός και αριστερός) και ο σεξισμός, μάχονται στο πλευρό της, εντείνοντας τον κοινωνικό εκφασισμό. Επειδή λοιπόν στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι, και επειδή αρνούμαστε να περιμένουμε πότε θα χτυπήσουν και την δική μας πόρτα, «αμυνόμαστε» επιτιθέμενοι, προτάσσοντας τον οργανωμένο αντιφασιστικό αγώνα ως ένα από τα κύρια πεδία του σύγχρονου κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

Καταστολή, κρατούμενοι, αλληλεγγύη

Σε ένα περιβάλλον κρίσης, η κλιμάκωση της καταστολής αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την εξασφάλιση της καθεσπικυίας τάξης. Και αυτό μπορούμε να το διαπιστώσουμε σε κάθε περίπτωση που εφαρμόζεται, όταν η αφομοίωση και η ενσωμάτωση -δύο από τα βασικά όπλα του σύριζα για την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος- χάνουν την ισχύ τους. Εμείς, από την πλευρά μας, θα συνεχίσουμε να ορθώνουμε αναχώματα σε κάθε εκδοχή της.

Είμαστε μαζί με τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές που αποτελούν διαχρονικά το δείκτη της έντασης και τη σημαία του αγώνα που διεξάγουμε, στεκόμενοι αλληλέγγυα μα και κριτικά όπου αυτό χρειάζεται. Μακριά από λογικές χειροκροτητών, ηγεμονισμών και ανάδειξης αυθεντιών, από τη λογική της στήριξης στον «δικό μας» (την «αλληλεγγύη της παρέας») και το περικόλειστο που αυτή δημιουργεί σε τέτοιους αγώνες. Ενάντια στο δίπολο «αθώος-ένοχος» όπως αυτό ορίζεται από την αστική δικαιοσύνη. Χτίζοντας αγώνες υπεράσπισης που δεν έρχονται σε διάλογο και δεν χειραγωγούνται από τους αριστερούς καλοθελητές, τους «ειδικούς» της μεσολάβησης και τον κάθε λογής παράγοντα. Στεκόμαστε εχθρικά απέναντι στην πανούκλα της «ευαισθησίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Η αλληλεγγύη πρέπει να είναι ριζοσπαστική ανοίγοντας περάσματα. Αμφίδρομη και διαδραστική. Σε μια διαρκή κίνηση και εξέλιξη. Επιθετική και αδιαμεσολάβητη.

Κάπως έτσι, με αφετηρία όλα τα παραπάνω...

...και γνωρίζοντας πως ο κόσμος δεν αλλάζει με προσευχές, προτάσσουμε την Κοινωνική Επανάσταση και πράττουμε συνεχώς προς αυτή την κατεύθυνση, όχι ως υπόσχεση ή προσημονή για τη «μεγάλη νύχτα» που θα αλλάξει τον κόσμο, αλλά για μια πραγματικότητα επαναστατικού γίγνεσθαι στο «εδώ και στο τώρα» που χτίζουμε καθημερινά με τη συλλογικοποίηση των αντιστάσεων, τις σχέσεις και τις ρήξεις, την αλληλεγγύη και τις ανατρεπτικές συμπεριφορές, τις δομές και τις οριζόντιες κοινότητες αγώνα και επίθεσης.

Για τις εξεγέρσεις του σήμερα και του αύριο, για την Αναρχία.

in omni
par **A** tus : inomniaparatus@espiv.net
: inomniaparatus.espivblogs.net